

Pogovori.

(Dalje.)

G. I. K. v M.: Hvaležnost svojo ste pokazali s tem, da ste „Nepozabnemu učitelju“ (prof. I. Poljancu) posvetili spominčico. Naj vendar to celo natisnemo.

Trohni že truplo Ti, trohni,
prestal si že življenja boje;
spomin na Te pa še živi,
spominja se Te srce moje.

Spomin na Te je sladko-tožen:
Bil pravi moški si značaj,
pošten, pravičen in pobožen,
kar redko je pri nas sedaj.

Bil nisi mi samo učitelj
in bistril nisi le duha,
marveč bil meni si vzgojitelj,
vzgojitelj mojega srca

A zdaj! . . . Že krije črna ruša
preblago, zlato Ti srce.
Za tabo plaka moja duša
in grenke toči mi solze.

To se bere, lepo bere, in vsa čast Vam,
mladi pesnik! Da bi imel vsakdo tako v čisl
svojega učitelja, in da bi vsak učitelj tako
blago deloval na dobra mlada srca! Še zadnjo:

Z i m a.

Krog mene zima: led, sneg beli —
a v mojem srcu je pomlad:
cvetó v njem bujno cvetke nežne,
zelenje raste lepih nad . . .

Krog mene mrtvo vse in golo,
a v srcu živo je življenje:
plujo v njem burno razna čustva
in mnogotero hrepenenje . . .

„Hu, mraz je, mraz!“ Srebrno beli
kosmiči padajo z neba . . .
Ogrevajo me čustva vroča,
ki v pesnih vro mi iz srca.

Naj cvete Vam pomlad neskalsjena, naj
čustva vzbuja Vam v srcu vroča in — blaga,
pa naj donese lepega sadú, ki ga pričaku-
jete Vi, ki ga bodete gotovo uživali kdaj.
Tega Vam iz srca želimo. Zdravi! M. B.

V rokah imamo nekaj pesmij, ki niso
dovršene, da bi jih mogli staviti med zrele
proizvode, a tudi niso tako slabe, da bi jih
kazalo zavrečj. Zato naj imajo tukaj svoj
prostor, kjer jim bo sodba naših naročnikov
milejša, nego je onim, ki so v listu. Tukaj
vidimo dobro voljo mladega pisatelja, vese-

limo se njegovih lepih mislij, a semtertje se
nekoliko nasmehnemo, kadar uspeh ni tak,
kakor je bila volja.

Teh cvetov trgati nikar!

Požene rodna prst iz tal
spomladi zgodnji cvet prezal;
in žarek solnčni ga živi,
iz neba rosa ga poji.
Tako razcvita pisan cvet
in krasen vonj pošilja v svet,
da vsak, naj bo star ali mlad,
se skloni k temu cvetu rad
v podnožju solnčnih bregov
in vonja krasen duh njihov.
A če utrga ga kedo,
nikdar več dišal ti ne bo;
nič več ne bo ga vonjal svet,
ker vtrgan kmalu zvene cvet.

I v srcih naših cvetov roj
rodi ljubezni gorke soj.
Vesel je vsakdo teh cvetov
in vsak rad vonja duh njihov.
Le vonjajte cvetove te,
a trgati jih — se ne sme:
saj cvet odtrgan ne duhti,
temveč se v roki posuši!
Teh cvetov trgati nikar,
ker jih rodi ljubezni žar.
Prikljije nov cvet iz zemljé,
vzcvetelo več ne bo srce.

Le poj!

Le poj, Gruzinka, dalje poj,
nikar se mene nič ne boj!
Iz daljnje zemlje potnik mlad
poslušam tvoje petje rad;
saj tvoj mi glas spomin budi
na prejšnje, meni srečne dni.
Pač tudi jaz sem pel nekđaj
tako, kot poješ ti sedaj,
ko cvéla še mi je mladost,
ko cvéla še mi je radost.
Ne pojem več jaz od takrat,
poslušam vendar petje rad;
ob njem spomin nekđanjih dni
izvablja solze mi v oči;
pa to ni solza bolečin,
rodi jo prejšnjih dni spomin.
Solz takih se nikar ne boj,
Gruzinka, le veselo poj!

Človeško srce — knjiga.

Odprta je knjiga človeško srce,
v njej črke rdeče in vroče,
katere vsak človek prav dobro umé,
kdor knjigo le brati to hoče.